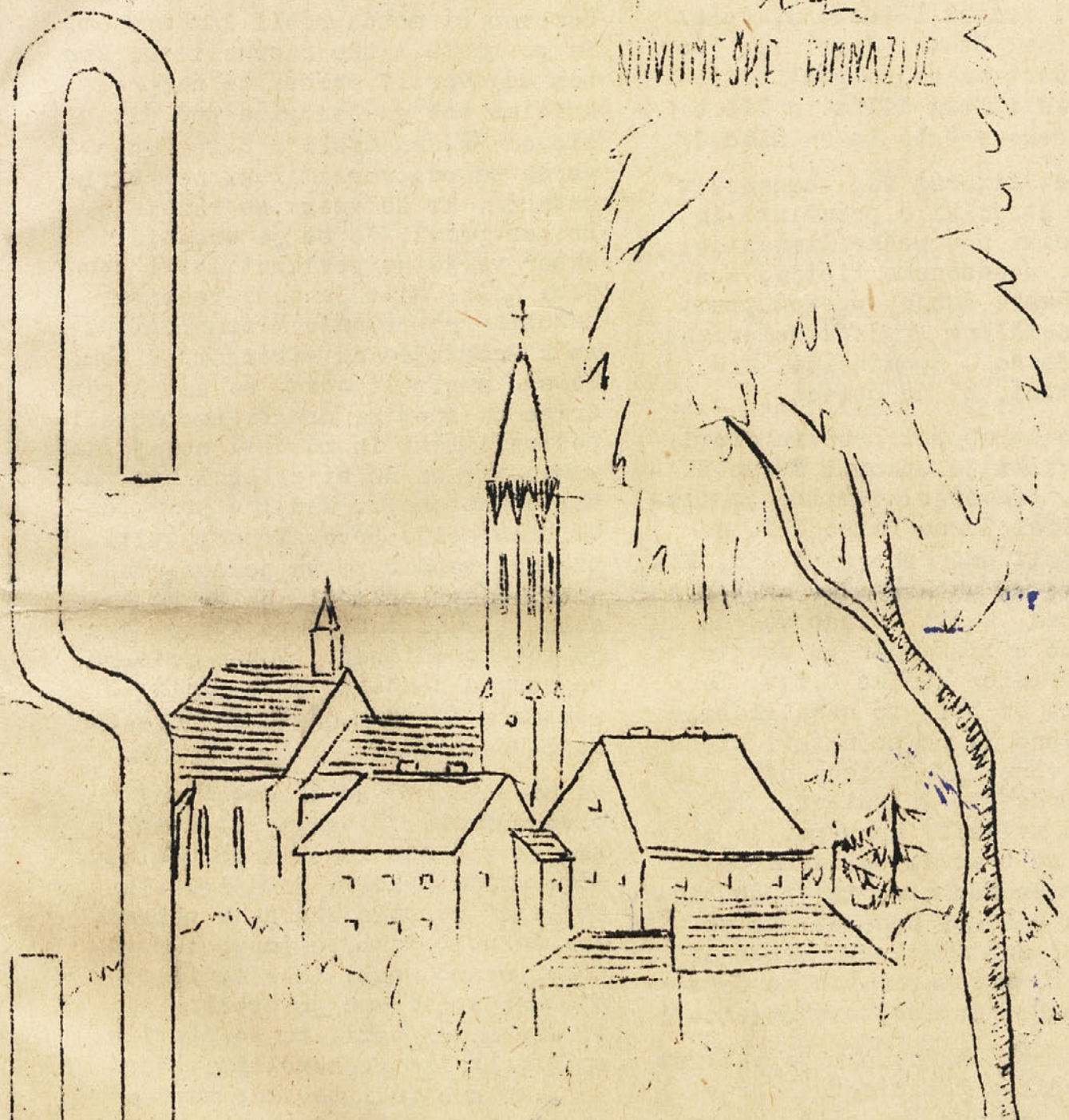

GLASLO DUKOV
NOVOMEŠKE GIMNAZIE

U

TEZICA

OPOMBE UREDNIKA

Danes objavljamo: Poročilo s prve konference Šolske skupnosti in mladinske organizacije, Jože Bregar: Nekaj misli (ob prvi izdaji "Stezič"), Jože Gričar: Stava, Jogr: ... "Če študent na rajžo gre"... (potočnik izleta III.a in III.b razreda v Vrbo in na Bled.).

Mladi literat vas seznanja v tej številki s prozaisti in pesniki novomeške gimnazije: J.S. - Jesensko listje, A.A. - Pesmi: Sanje, prevod pesmi iz nemščine Avgusta Heinricha Hoffmana - Spominčice, N.N. Spomini, ki ne oblede.

Prvo stran pri prvi in drugi številki je opremil Franc Blažon. Današnjo številko je ilustriral Zvone Pelko III. a. Zvišali smo ceno za 5 din. Mislim, da utemeljitev ni potrebna, kajti vsakdo ve, da imamo s tiskanjem in drugim materialom veliko težav. Da pa ne bi bilo to naše glasilo odvisno le od sredstev, ki so nam včasih dodeljena od Sveta za prosveto in kulturo, smo ceno zvišali. Upam pa, da s tem ne bomo izgubili naročnikov! Vsakdo mora imeti do glasila razumevanje, ker je to edini naš list, ki piše samo o nas, v katerem vidimo samega sebe! Dopisujte v "Stezič"!

Tiskarski škrat nam je večkrat vskočil v "Stezič". Popravljam napačno poročilo. Za prvi ples je pripravil razred II.a in ne II.b, kakor je napačno zapisal predsednik ŠS. V prvi številki "Stezič" smo napisali, da ima dovoljen ples samo IV. in V. letnik učiteljska. Kasneje smo zvezdali, da ima dovoljeno plesati II., III. in IV. in V. letnik.

Urednik: Jože Sintič

ODGOVOR UREDNIKU "NAŠE MISLI"

Ker imam v tem časopisu na tem prostoru jaz svoj kotiček, pišem tudi odgovor lanskoletnemu uredniku "Naše misli" na tej strani, čeravno bi morda sodil kam drugam. Da pa boste lahko razumeli to, kar bom odgovoril, preberite najprej kritiko našega časopisa pod naslovom "Nekaj misli". S tem odgovorom pa odgovarjam tudi nekaterim ostalim, ki še vsega ne razumejo. Bregar pravi, da se je uredniški odbor verjetno prvikrat lotil svojega dela, zato je tudi vsebina nekoliko razmetana. V tem pogledu se z Bregarjem ne strinjam. S tem, ko smo napisali nekaj na eno stran, drugo pa spet na drugo, smo hoteli poživeti list in mu dati nekaj živahnosti, da ne bi zgleдал kot pobarvana stena... Nadalje pravi, da bi bilo bolje prvo stran pustiti prazno, vendar pa se je naš uredniški odbor odločil, da bo še nadalje tiskal tudi prvo stran, ker je to ekonomičneje. V tem primeru se moramo nekoliko odpovedati estetskemu čustvom, čeravno na škodo časopisa.

Na pisanje, da je predstavljal pretežni del "Mladega literata" predstavljanje lanskih osmošolcev, odgovarjam takole: Prva številka "Stezič" je bila izdana v rekordnem času in tako, po pravici povedano, nismo mogli izbrati iz tiste snovi, ki smo jo dobili, niti ene same pesmi. Za to številko smo imeli izbiro nekoliko večjo in tako smo tudi to, kar se nam je zdelo vredno objaviti, objavili. Ako pa ima urednik "Naše misli" občutek, da na naši gimnaziji ni ljudi, ki bi pisali, se pa skoro moti! Ljudje so bili, toda takrat, ko smo mi izdali prvo številko, še neorganizirani. Mnogi pa so tudi z nezaupanjem gledali v reorganizirane "Stezič". Sicer pa je prav, da smo se oddolžili lanskoletnim osmošolcem.

POROČILO S PRVE KONFERENCE LM IN ŠS NA GIMNAZIJI ...

1. Predsednik mladinske organizacije na gimnaziji, Slavko Pavlin, je v svojem govoru govoril o dejavnosti posameznih razredov, poudaril pomen mladinske univerze na gimnaziji, spregovoril o kroških, ki na gimnaziji delujejo in poudaril pomen sodelovanja z drugimi šolami, posebno z novomeškim učiteljskim.
2. O dejavnosti šolske skupnosti je spregovoril Jože Gričar. Šolska skupnost je pričela delovati lani, toda resneje bo poprijela za delo komaj letos. Naloga šolske skupnosti je skrb za športne dneve, za različna predavanja, za obisk opere in sploh težave, na katere naletimo vsak dan. V vsakem razredu je osnovana razredna skupnost, ki izvoli svojega predstavnika, ki seznanja odbor ŠS o delu in problemih v njegovem oddelku.
3. Debata: V MDB so sodelovali tudi dijaki novomeške gimnazije in sicer jih je bilo okoli 20: med temi je bilo tudi nekaj udarnikov. O delu v birgadi je spregovoril Tone Starc. Govoril je o predavanjih, ki so jih imeli naši dijaki v brigadi in o drugem. Na gimnaziji bo osnovan tehnični krožek. Prirejati bo predavanja, filme, in stopil v stik z drugimi društvi. Ta krožek bo pod pokroviteljstvom prof. Kovača. Delati bo pričel prihodnji teden.

Prva številka "Stezič" je že izšla. V njej objavlja mladinska organizacija, ŠS in ima poleg tega še prilogo "Mladi literat" ki bo razširjena na štiri strani. Da bo časopis izhajal dvakrat mesečno, se bo cena zvišala z 10 na 15 din. Športna sekcija bo obstajala v glavnem v tem, da bo prirejela športna srečanja. Literarni krožek bo letos pod pokroviteljstvom prof. Dodiča. Prirodoslovni krožek je lani vodil prof. Fabjan, pa tudi letos se ni odrekel tej funkciji. Letos pa bo na njegovo pobudo ustanovljen fotografski krožek. Prevezela ga bosta Andrijanič Mišo in Valentinčič Metka.

Za voditelje picniške organizacije se je prijavilo 15 deklet. Treba je še dva dijaka, ki bosta vodila osni razred, ki se bo pripravljala za sprejem v mladinsko organizacijo. Glavno delo mladinske organizacije pa naj bi se odvijalo v obliki predavanj, ki bi bila več ali manj v okviru mladinske univerze. Prihodnji teden bo predavanje o Etiopiji. Izrečen pa je bil tudi predlog o predavanju o moderni kuhinji. Skrb za to je prevzela Dušana Smodej. Letos naj bi bilo tudi predavanje o donosih med dekleti in fanti, ki je lani odpadlo. Domenili smo se tudi, da bomo šli v opero, prej pa naj bi kaj zvedeli o življenju skladatelja in o delu samem. Pomoč je obljubil prof. Dodič, ki je bil pripravljen, da nam bo razložil, to kar je za razumevanje opere potrebno. Nadalje je tudi prof. Fabjan kot znani planinec predlagal izlet na Gerjance. Predlog je bil z veseljem sprejet. Organizacijo izleta bo prevzela šolska skupnost.

Tov. Perpar, komandant IV. novomeške MDB, je spregovoril o življenju v brigadi. Brigado je sestavljalo 133 dijakov iz novomeških in drugih srednjih šol. Brigado, kot celoto, je pohvalil, saj je dosegla lep uspeh; bila je trikrat udarna in enkrat specialno pohvaljena. Od posameznikov pa je najbolj pohvalil Starca, Sintiča in Kramarja. Brigadirji so se udeleževali v različnih krožkih, največ v avto-moto krožku. Brigada je imela dve večerni prireditvi in en literarno glasbeni večer. Proti koncu se je razgibalo tudi politično življenje.

Po govoru tov. Perparja so nam predstavniki učiteljišča, ekonomske srednje šole in administrativne šole zaželeli veliko uspeha pri izvedbi naših načrtov in so bili pripravljeni poglobiti stike med našo gimnazijo in njimi.

4. Za tretjega predstavnika v šolski odbor je bil predlagan Jože Gričar in tudi izvoljen. Stari plesni odbor je dal odstavko, in v njega sta bila na novo predlagana Mira Godnik in Zvone Pelko. Bila sta tudi izvoljena. Na ples smejo hoditi vsi razredi gimnazije, od II. letnika naprej, dijaki učiteljišča in študentje. Muziko in razred pripravijo določeni razredi. Če tega ne store, dobe kazni, da določen čas ne smejo na ples. Denar, ki ga bomo dobili, kot vstopnino za ples, bomo dali v skupno blagajno in kasneje kupili boben.
5. Sprejem delovnega načrta za letošnje leto:
  - a) delovanje mladinske univerze (predavanje itd).
  - b) krožki
  - c) izdajanje "Stezič"
  - č) literarno-glasbeni večer v okviru dolenjskih srednješolcev in študentov, posvečen stoletnici Levstikovega Martina Krpana.
  - d) sodelovanje z ostalimi mladinskimi aktivi in drugimi organizacijami, predvsem z učiteljiščem, ekonomsko šolo, administrativno šolo, z društvom TVD Partizan itd.
  - e) sodelovanje z novomeško občino - oni naj bi nam materialno, mi pa bi jim pomagali z delovnimi akcijami.
  - f) sodelovanje v akcijah LMJ oz. LMS, MDB itd.
  - g) skupni izleti v bližnjo okolico.

6. Razno.

=====

"Stezič" - glasilo novomeške gimnazije. Izdajata šolska skupnost in mladinska organizacija. Glavni in odgovorni urednik Jože Sintič, tehnični urednik Tomaž Colarič, ilustrator Blažen Franc, redakcijski odbor: Jože Gričar - urednik rubrike šolska skupnost, Slavko Pavlin - urednik rubrike Mladinska organizacija, Sonja Godnik - odgovorna za rub. Mladi literat. Izhaja dvakrat mesečno, cena izvodu 15 din. Naslov: Uredništvo "Stezič", gimnazija Novo mesto.--

=====

NEKAJ MISLI

4. stran "Stezič"

Pred nami zopet leži list novomeških gimnazijcev; to je: prva številka Stezič, ki sedaj pričenjajo svoje sedmo leto. V tem času se je list tudi spreminjal. Letos literarnega lista nastal list vseh dijakov novomeške gimnazije, torej je razširil svoj krog. Poleg tega je doživel list tudi zunanjo spremembo. Vse to dokazuje, da se je list priboril večjo in izrazitejšo vlogo v življenju novomeških gimnazijcev.

Bili so časi, ko je peščica gimnazijskih dijakov izdajala 15 izvodov stezič tipkanih na stroj, zavitih v risalni list, ki je nosil na sebi šolske barvice in tuš. Takrat je služil ta list samo literatom.

Letos se je najbolj spremenila vsebina lista. V njem se lahko dijaki seznanijo s šolsko skupnostjo, z njenimi problemi, z njenim delom, z delom krožkov in mladinske organizacije. Tu vidimo, da hoče biti list aktualen, kar je njegova največja odlika. Bolje bi bilo, ko bi bili članki, kjer pisci razpravljajo o šolski skupnosti, skupaj, članki o delu krožkov tudi skupaj, za razna obvestila pa bi se dala uporabiti zadnja stran.

Uredniški odbor se je verjetno prvič lotil urejanja lista, zato listu manjka neka notranja enotnost. Zdi se, da je pogosto takšna stran okrnjena, ker članek ni segel čez cezo stran. Tako vidimo, da je o plenu pisano dvakrat, čeprav bi se vse dalo združiti na eno stran. Spis Krvavi pot je zašel na napačno stran. Dobro bi bilo, če bi imelo uredništvo ves list natipkan na navadnih listih preden tipkajo matrice. S tem bi se oblika posameznih strani zelo polepšala. Estetski videz kvarijo tudi poskusna pisanja v stolpcih. Bolje bi bilo, če lista, kjer je naslovna stran, na drugi strani ne bi uporabljali.

Včasih so cele Steziče zasedli mladi literati, letos pa so dobili svoj kotichek Mladi literat. Ta kotichek obsega dve strani, kar je odločno premalo, če upoštevamo tudi to, da je od literarnih prispevkov objavljeno samo pet pesmi, ostali prostor pa služi le predstavljanju lanskih osmošolcev in nekaterih drugih dolenskih mladih literatov, ki najbrž nimajo z novomeško gimnazijo nobene veze. Človek dobi vtis, da letos na gimnaziji sploh ni ljudi, katerih konjiček bi bila literatura, kajti objavljene so samo pesmi lanskih osmošolcev. Na vsak način je lepo in prav, če se vezi s temi nekdanjimi dijaki ne pretrgajo, a zato ne smejo trpeti tisti današnji dijaki, ki si želijo stopiti pred javnost v tem letu. Res je, da bi kvaliteta nekoliko padla, a zakaj bi se varali z deli drugih, Mladi literat mora imeti nalogo: vzgajati in voditi tiste, ki želijo stopiti pred javnost. Nikakor ni res, da na gimnaziji ni dijakov, ki bi se ukvarjali s pisanjem proze. Če gledamo list, dobimo tak vtis.

V celoti je list uspel, želja vsakega bralca pa je, najti v tem listu kaj več leposlovja. Uredništvo bi moralo dati literatom najmanj pet strani.

Težko bi bilo pesmi razvrstiti v nekakšni vrstni red, vendar pa iz vseh izstopa Prešernova pesem Utrinek.

Uredništvo naj bolj pazi na jezik v svojem časopisu, saj človeka kar glava zaboli, ko prebere hrvaško besedo zdaleka. Tudi tiskarski škrat je včasih ponagajal in vriñil tu pa tam kakšen svoj proizvod.

Izvod tega lista stane deset dinarjev. Če bi se cena listu zvišala na petnajst, bi bilo listu to samo v korist, ker ne bi bil več v toliki meri odvisen od materialnih in denarnih podpor, ki so v našem času tako piñle.

Letošnji uredniški odbor je pokazal precejšnjo mero optimizma in volje za delo, vprašanje je le, če bo uspelo izdati list vsakih štirinajst dni na desetih straneh. Če to uspe, potem bo ta list najuspešnejši list srednješolcev v Sloveniji, seveda bo morala biti tudi kvaliteta na pravi stopnji. Odlika tega lista bo potem vsekakor aktualnost, ki jo tolikokrat pogrešamo v takih in podobnih listih.

Venčeslav
(Jože Bregar)

Slava

Razprodaja "Stezič" je vzbudila med našimi in učiteljiškimi dijaki različne sodbe. Eni so na debelo hvalili in čestitali tehnični izdelavi, drugi so zopet kritizirali, da bi šel mraz skozi kosti, ko bi jih ne poznali kot večne pesimiste. Največ pa je bilo tistih, ki so list zmerne hvalili in mu obetali lepo bodočnost.

Razrednik je stopil v razred in zrl predse, ko je šel do katedra. Minogrede je s pogledom ošinil "Stezič", ki so še vedno ležale po klopih, ker so vnete bralke preslišale rezek zvončev glas.

"Imate še kaj 'Stezič' ? Ene bi rad!" je dejal izza katedra, ko je zapisoval v dnevnik.

Najbližje delce mu jih je hitro ponudilo. Vzel jih je v roke in hitro prelistaval, pohvalno kimajoč, včasih pa je skomignil s širokimi rameni. Tu pa tam je kaj prebral in pripomnil.

Dobro, dobro! Kdo pa je urednik? Redakcijski odbor ... J, kar velik je. Koliko stane, no, 10 din je zelo nizka cena, lahko bi bila 15. Izhaja pa - kaj, 2 x mesečno? Ali boste zmogli?" in vpr šujoče se je zazrl po razredu.

Urednik se je iz navade čel po bradi.

"Zakaj pa ne, saj bo gradiva. Danes je v enem odmoru vse pošlo," se je hitro pohvalil. Razrednik je le vztrajal pri svojem in počno dvomil v redno izhajanje "Stezič".

"Jurja stavim, da ne boste zmogli! Velja? No, vem, da bi teška plačal, pogovorimo se za 20 delovnih ur. Velja?"

Jože je vedel, da bi bil na pol poročen, če bi v tem kritičnem trenutku, ko se je ves razred nemo zagledal vanj, odnehal. "Nič ne tvegam", si je mislil sam pri sebi, "dvakrat na mesec bo pa že šlo."

Razrednik, ki je videl, da se obotavlja, se je obrnil na ves razred, ki naj bi pomagal opraviti sošolcu 20 delovnih ur, ali spraviti tisočak.

"Pristanete na 20 ur?"

In kot iz onoga grla se je oglasil odgovor: "Pristanemo!" Vsak pa je imel v mislih "jurja".

99 *Stezič*
Student na razpoto

Ubogi naši vlakarji! Posebno Stane, ki ima do vlaka še tri kilometre," so se slišale opazke na prvem jutranjem vlaku. Posedli smo po zamazanih klopih in neprestano gledali na ure; nekdo bi se še rad peljal, drugi je jezno navijal uro, ker ni mu hotela teči do sekunde prav, a nekdo je z zaskrbljenim pogledom gledal proti vhodu.... Nekoga še ni bilo. Naš profesor je stal na stopnicah in venomer opazoval, če morda ne bo še kdo prišel, ko pa je vlak potegnil, je sedel med nas in tako se je začelo naše popotovanje od Novega mesta do Bleda. Vlak je, kakor ponavadi, vozil previdno in počasi, da se ne bi izneveril svoji dolerjski slavi. Dve uri in pol smo se vozili, se zibali in se z vlakom vred tako pretresli, da bi dobili kmalu morske bolezen ...

beseda je dala besedo in v našem krogu smo začeli premlevati politiko; Formoza, Alžir, Francija, Gvineja ... Dekle ta so se pogovarjala bolj tiho in skrivnostno, medtem ko smo fantje včasih celo vpili... Pa smo le prišli do Ljubljane. Tu smo predsedli na Gorenjca, ki, če že boljši ni, saj tako razvpit ni kot Dolenjc. Megla je polagoma izginila in zgodilo se je, da se je že dalj videlo kot smo z roko segli. Sedaj smo govorili o klasični glasbi, mi zagovorniki Armstronga in jazza. Kako smo znali presojudati! Nato, ko se nam je odprla prečudovita dolina Save, smo opazovali naravo. Ugajala nam je Sava, ugajalo nam je vse. Jesen na Gorenjskem nas je sprejela z razprtimi rokami ... Ko smo občudovali naravo, smo se morali še mimogrede prepirati še s sovražnikom narave, ki nas je venomer izpraševal kaj je zunaj lepega itd. Ko pa mu je Zvone rekel, da je mogoče prikrajšan, ker dobro ne vidi, ga je pa tako pičilo, da v trenutku izvlekel očala in si jih nataknil. Nato ga je še špiknil Jože, ko mu je rekel, da ga ne razume; to pa zato, ker se navdušuje nad klasično muziko, naravo pa pušča v nemar.

Zaspane noge so se počasi pomikale proti Doslovičam, tja, kjer se je v skromni hišici rodil Finžgar. Sama lega tega Finžgarjevega doma je čudovita. Ni čudno, če ima ravno ta naš pisatelj velik čut za popisovanje narave, kajti ostril si ga je že takrat, ko se je prvič lahko postavil na noge in ko je prvič lahko plezal po skalah strmovitega hriba, ki se dviga nad njegovo domačijo. Nekdo je stalno begal z očmi naokrog in navsezadnje le nekoga povprašal, kje neki je tu hudo brezno ... (Voranc - Solzice). Seveda smo se počasi muzali, toda kaj je revež hotel, neumnosti ni bilo več moči popraviti.

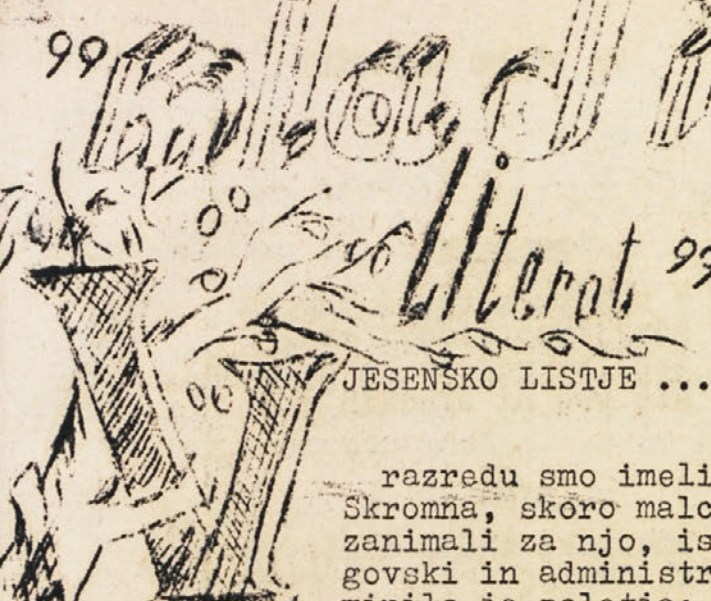
Iz Doslovič do Vrbe ni bilo daleč, od tu, pa do cerkvice Sv. Mar-ka pa samo dobro minuto. Ko smo nedaleč od cerkvice malicali, je marsikdo zavidal mlademu Prešernu, ki se je podil po teh lepih travnikih pod strmimi planinami. Uka žeja je morala biti res valika, da ga je speljala iz Vrbe v Ljubljano in na Dunaj.

Čez dve uri smo stali že na Blejskem gradu in se s strahom ozirali v globino. Ko smo se odpravljali domov, je Jože rekel, da bi jo najrajši mahnil kar po bližnici, da mu ne bi bilo treba delati ovinkov... Nato pa smo zalezli še v "Lovca". Res, lovske cene! Povprašali smo, kaj bi bilo toplega dobiti. "Seveda juhico". In ko je povprašala, če naj prinese še pečenko, se je oglasil spet Jože, ki je dejal, da naj zaenkrat ostane kar pri juhici. Drugače bi nas lahko blazno odrla... Naj omenim samo to, da smo se nekaj časa prav prijetno hladili na stopnicah vagonov; to pa sevede spet na Dolenjskem. No, pa je po vsem prestanem prišlo spet Novo mesto! Kar oddahnili smo si. Mislim, da ne bo nihče mogel pozabiti tega izleta, kdor je bil z nami naj mu ne bo žal!

Mogoče bi bilo pametno, da bi naredili več takih poučnih izletov, ker sem ugotovil, da smo zelo radi zunaj, samo tega do sedaj verjetno sami nismo vedeli. Sklep na prvi konferenci mladinske organizacije in šolske skupnosti je prvi realni korak k uresničitvi teh naših dijaških teženj.

 JOGR

 JESENSKO LISTJE ...

razredu smo imeli dekle, ki je bila neopazna. Skromna, skoro malce bojazljiva je bila. Nismo se zanimali za njo, iskali smo svoje simpatije na trgovski in administrativni šoli ... Minila je pomlad, minilo je poletje; tu je že jesen. Zadnji čas, ki se ga da izkoristiti; nekateri se ga krčevito drže, ker bi radi nadomestili zamujeno. Nekega dne sem se napotil k njej. Požvižgal sem pod oknom...

"Si dom, Helena?"

Pogledala je skozi okno in se mi nasmehnila.

"Sem. Kar pridi!"

Stopil sem na hodnik, nato sem se povzpел po stopnicah in se ustavil v njeni sobi.

"Pomazal ti bom, čevlje imam blatne."

"Nič zato, saj moram tako in tako jutri čistiti."

Ogledal sem si malce majhno, a izredno snažno sobico. Takrat sem pomislil na svoje podstrešno prebivališče, v katerem sem imel postavljeno vse na glavo, poleg tega pa se mi ni ljubilo pometati. Sem pač fant, sem se tolažil, a vseeno sem čutil, da bi bilo v taki prijetni sobici prijetno spati vsaj en sam večer ...

"Tako lepo stanovanje imaš!"

"Ah, saj ni kaj posebnega", je skromno odvrnila.

Opazoval sem dalje, ona pa je poiskala zvezek in knjigo.

"Katere smo imeli?"

Pogledala je najprej šolski zvezek, nato se je rahlo naslonila name. Štirinajsto, petnajsto, deseto ... Z očmi je letela čez stran.

"Mislim, da je tudi štirinajsta", je ugovarjala, ko sem jo hotel prepričati, da ni.

"Ni tudi šestnajsta?" sem zvito vprašal in držal knjigo k sebi.

"Šestnajsta, mogoče? Ne vem."

Spet se je naslonila name. Čutil sem toplo dihanje. Z lasmi se mi je dotaknila obraza. Tako prijetno me je pobožalo ... Nato sva se poslovila, spremila me je do izhoda ...

"Če ne boš znal, pridi! Ob sedmih bom doma!" Stopil sem na pot. Pod nogami mi je zašumelo listje divjega kostanja. Vame so zijale žalostne, oguljene veje - jesen.

O.A.

POMLAD

Razvila češnja je pod mojim oknom
vse svoje cvete.
Vsak žari v mladostnem ognju,
in deli nam srečo.

POLETJE

V objemu sonca dozoreva
zdaj tvoj sladki sad,
čebelic roj te je zapustil,
nič več ni sladkih nad.

JESEN

Gledam, češnja, tvoje gole veje -
nekdanji kras ?
polze po tebi svetle kaplje
in padajo na tla.

ZIMA

Snežinke tkejo toplo
ti odejo,
spiš in dremlješ.
Le v koreninah klije
ti življenje!
Sokove piješ iz naročja
zemlje,
za novo rast, za novo
prebujenje!

O.A.

..SPOZNALA SEM ...

Ne obsojam te -
bodi srečen !
Želim le, da ne pozabiš me.

Ne obsojam te, ne!
Vse moje želje so
s tabo odšle.

Ne obsojam te, saj
vem, da tvoje -
ogrelo bo drugo srce.

August Heinrich Hoffman:

A.A.

SPOMINČICA

Rožica lepa cveti
v zeleni loki naši
in kot nebo je njeno oko
vedro in modro tako.

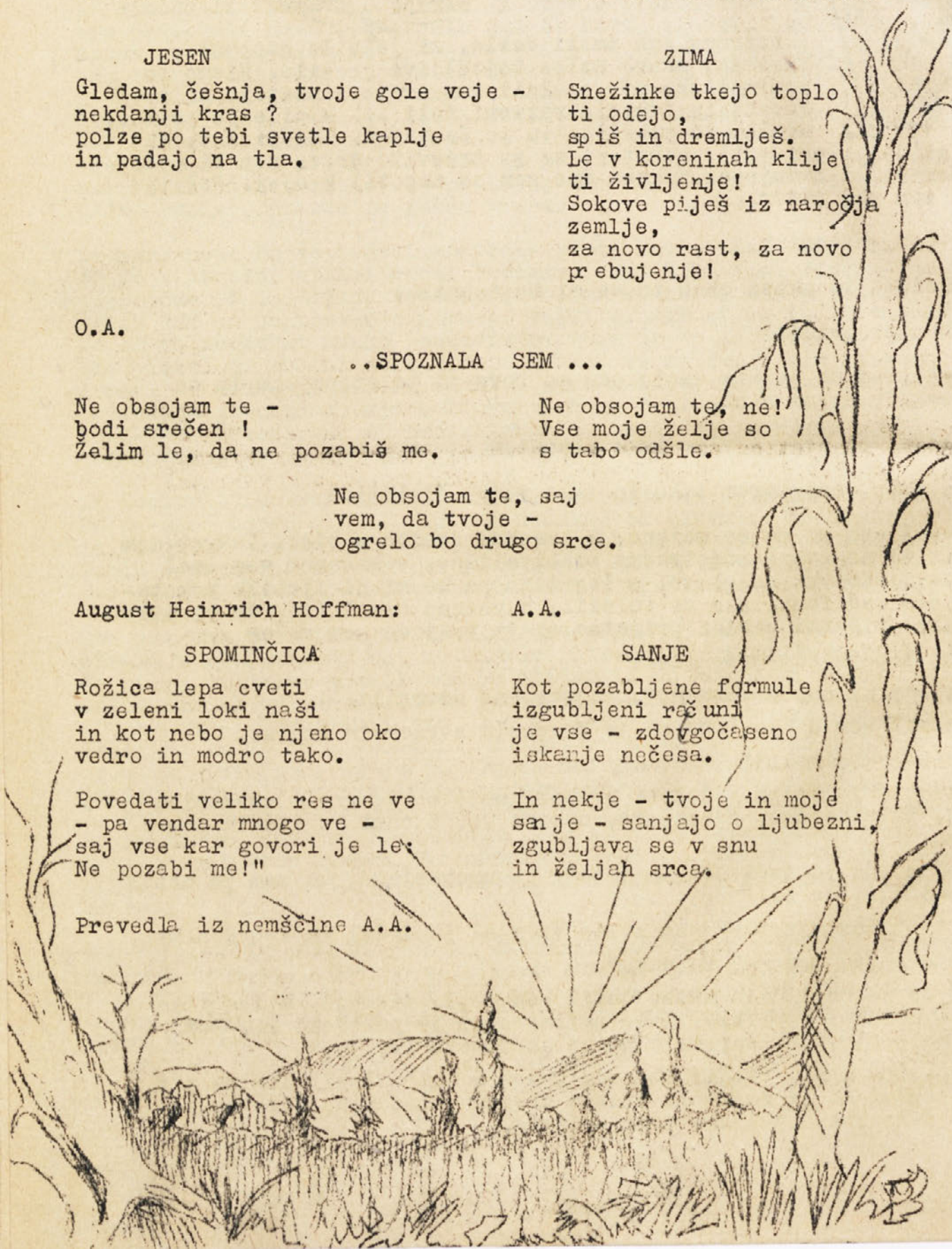
Povedati veliko res ne ve
- pa vendar mnogo ve -
saj vse kar govori je le:
Ne pozabi me!"

Prevedla iz nemščine A.A.

SANJE

Kot pozabljene formule
izgubljeni računi
je vse - zdovgočaseno
iskanje nečesa.

In nekje - tvoje in moje
sanje - sanjajo o ljubezni,
zgubljava se v snu
in željah srca.

SPOMIN, KI NE OBLEDE

Enakomerno, kar nekam trudno je v topel poletni večer odbila kapiteljska ura deset udarcev. Na kandijski strani mostu je izmed pritišanih glasov nekdo zavpil: "Že gresta!" Res sta zamudnika prav samozavestno korakala preko mostu. Prav nič se ji ma ni mudilo, češ pot do Gorjancev je še dolga. Naš skrbni "očka" nas je še enkrat preštel, obrazložil znova že itak do zadnje mrvice prežvečeni načrt, potem pa smo krenili.

Kar hitro se je celota razlezla. Tista nevidna sila, ki jo je razkrojila, je tesno povezovala dva, tri. Saj sam ne veš, kdaj in kako začneš pripovedovati. Koliko laže ti je potem, ko streseš iz sebe to breme besed, ki so se morda že dolgo nabirala, pa jih je hitri tempo življenja odrinil v ozadje. Saj to so le majhni problemi, a koliko je majhnih stvari, ki vendarle bole.

Hodili smo po dolini prepreženi s potočki. Prav tesno ti postane pri srcu, ko se z ozke brvi zazreš v vodo pod seboj, ki se tako temno, skrivnostno pojoč svojo pesem, vali dalje. Sicer pa je bila misel, da bo zdaj zdaj konec poti med visokim, zrelim klasjem trave, odete v srebrno svetlikajočo se roso, neprijetna. Preveč je bil lep pogled po tej nežni, nekam motno zeleno srebrni planjavi, iz katere so se ostro odražale bae, kakor pod rosno težo sklonjene glavice poljskih marjetk. Skoraj popolno tišino je prelomil šepet: "Poglej, kako so lepe!" "Mh". "Poznaš: 'Marjetica za srečo ve, povejte listki beli: Ljubi, vara, ljubi?...' " "Meni ni treba poizkušati, dobro vem; ne, ne ljubi, ne vara, le ne meni se zame."

Pri Pangrč grmu smo se ustavili, nadomestili izrabljene kalorije in nato nadaljevali pot po terenu, ki se je začela vztrajno dvigati. Visoko nad nami, zdelo se je, da vedno na istem mestu, se je bleščal svetlo, a hladno, mešec. Kar nehote se je vrnila primerjava: kot varuh je, ki z budnimi očmi spremlja to gručo mladih, razposajenih ljudi. Ga je motil smeh, ga je morda jezilo, da smo se držali za roke, da je tako skremžil obraz? Revež, počil bi od jeze, ko bi bil res dovzeten za vse, kar se dogaja po svetu!

S košenice smo prišli v gozd. Tema je bila kar gosta. Zadaj se je nekdo pošalil: "Daj mi rok'co, strah me je!" Drugače pa smo bili proti svoji navadi bolj tiho. Prevzel nas je občutek, da ta temna gruča, ki se tipaje pomika po vlažni, spolzki stezi, udara globlje med palčke, vile in duhove, prodira v svet Trdinovih pravljic in bajk.

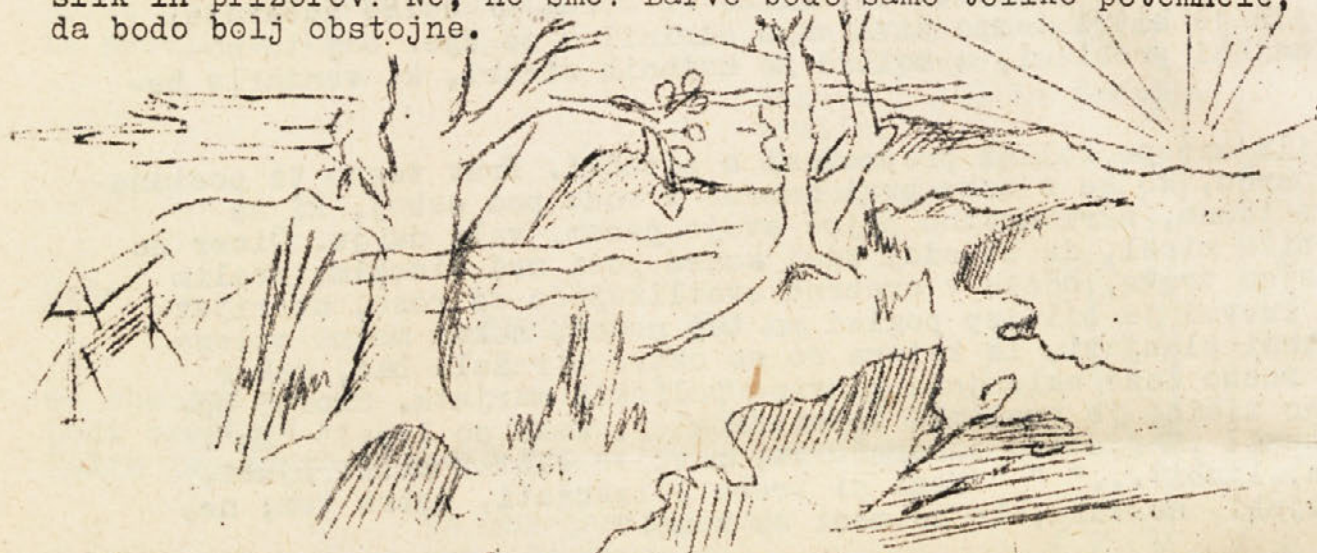
"Kolikokrat se bomo še ustavili?" se je ogorčeno vprašal nizek glas za mano, ko je karavana zopet obstala. Presenečeni obrazi, ki sta jim nočna hča in pa ukradena ura spanja tako nekam blede zelenkasto nadahnila lica, so se zazrle v nezadovoljneža. "Kam se ti pa mudi?" so vpraševali pogledi. "Sonce nam bo pa ušlo", je pojasnil. Vesel, sproščen smeh je bil odgovor; ugovarjal pa ni nihče. Noč je, unikajoč se novemu jutru, zvijala zadnje metre svojih temnih kopren, ko smo dospeli na Trdinov vrh. Ne

da bi kaj dosti pomišljali, smo jo mahnili na hrvaško stran.

Obstali smo na planoti, zrlí tja nekam daleč, kjer so se pokazali prvo prameni oranžno zlate svetlobe. Žareč lok je počasi naraščal, vedno večja je bila gmota žarkov, ki so pritegnili poglede, kar naenkrat se je krogla dopolnila, nato pa obstala čisto malo nad vencem hribov. Zdelo se mi je, kot da se ti prvi žarki hudomušno posmehujejo vsak dan znova premagani demonski sili, ki se zaman trudi, da bi jih obdržala pod obzorjem. Ta smeh pripoveduje o radosti, o nepremagljivi želji: buditi ta drobna bitja iz dneva v dan, iz leta v leto v novo življenje.

Iz misli me vzdramiš: "No, si zamudil?" Danes nismo, se oglasi v meni, drugače pa zamujamo in izgubljamó na tisoče edinstvenih iger narave... Kaj je res, da bo tudi utonil v množici novih slik in prizorov? Ne, ne sme! Barve bodo samo toliko potemnele, da bodo bolj obstojne.

2. MAJ

Vrba ob potoku se je zrušila ... Ozrl sem se proti teti, ki je klestila, nato sem z vso močjo zavihnel sekíro, da se je z ostrino globoko zajedla v mlad vrbov les.

"Hudič! Tudi to mi ne spodi misli na njo! ... "

Nato sem sedel med vrbovo rogovilo in si z rokama podprl glavo.

x x x

Bil je večer pred drugim majem. Sedel sem malo bahavo in se razšopiril z dijaško domiselnostjo; noge sem nataknil na sosednji stol... Začel sem opazovati po dvorani, najprej sem si ogledal balkon. Dekle v prvi vrsti se mi je smehljalo. Brezbrižno, ko da je nisem opazil, sem se ozrl drugam in začel spet opazovati. Nato se mi je ponovno nasmehnila. Postal sem pozoren. Kaj naj bi to pomenilo? Poleg nje sem opazil tudi neko svojo sošolko še iz osnovne šole. Dekle, ki se mi je tako smehljalo, mi je rahlo namignilo z glavo, naj pridem k njemu. Nisem se obotavljal ...

(nadaljevanje prihodnjič)

